

JÁTEKOS MANÓMESE AZ ÖNBIZALOMRÓL

Dolgozzátok fel a mesét a könyv bevezetőjében található „Játékos manómesék az önbizalomról” című fejezetének útmutatásai segítségével!

Szőlő Szelli álma, avagy Miért szőnek meséket a meseszövő manók?

Írta: Jozifek Zsófia

Hallottatok már a meseszövő manókról? És a Szív-szigetről? És a Szóperenciás-tengerről?

Képzeljétek el, hogy az Óperenciás-tengeren is túl, van egy nagy, türkizkék tenger, amit úgy hívnak, hogy a Szóperenciás-tenger. Azért hívják Szóperenciás-tengernek, mert ez a tenger, azon kívül, hogy hullámszik, bugyborékol, és még olyan dolgokat csinál, amiket a tengerek úgy általában szoktak, beszélni is tud.

Mit gondoltok, miket mondhat a tenger? (Hallgassunk meg néhány ötletet a gyerekektől!)

A Szóperenciás-tenger kellős közepén van egy sziget, ami a tenger legkedvesebb, kicsi szigete. A Szóperenciás-tenger egy réges-régi szokása, hogy elnevezi azokat a képződményeket, élőlényeket, akiknek ő otthont ad. Ez a sziget szív alakú, ezért a Szóperenciás-tenger Szív-szigetnek nevezte el.

Mutassátok meg a kezeckéitekkel, ujjacskáitokkal, hogy milyen a szív alak, rajzoljuk le együtt a levegőbe!

Vajon hogy néz ki a Szív-sziget? Nagyon különös, mert a Szóperenciás-tengeren hajózó halászok azt mesélik, hogy a Szív-sziget messziről egy sipkás manóra hasonlít, kócos zöld szakállal. Tudjátok, hogy miért? Mert a sziget partja zöld mohaszőnyegből, és színes virágokból van, ami éppen olyan, mintha egy kedves manó szakála lenne. A Szív-szigetet sok-sok napsütés éri, és mivel a Szóperenciás-tenger kellős közepén minden nap esik az eső, ezért a sziget jóformán mindig szivárvány karimát ölt magára.

Rajzoljátok le zsírkrétával a Szív-szigetet, amit körülvesz egy szivárvány!

Milyen színeket használtál? Miért?

Lehet, hogy nem teljesen véletlen, hogy ez a fentről szívet formázó sziget oldalról éppen úgy néz ki, mint egy szakállas manó, aminek éppen csak a feje látszik ki a vízből. Hiszen itt, a Szív-szigeten laknak a meseszövő manók. Szerintetek mivel foglalkoznak a meseszövő manók? Talán kerékgyártók? Vagy liftszerelők? Vagy esetleg répatermesztők? A meseszövő manók – ahogy kitalálhattátok – meseszövésével foglalkoznak.

Mutassátok meg mozdulatokkal, hogy szerintetek hogyan lehet meséket szőni!

Lehet a meséket varrni is? Vagy hímezni? Vagy stoppolni? Vagy horgolni? Vagy éppen kötögetni?

- Manóapu, miért szövünk mi éppen meséket? – kérdezte egy szivárványos reggelen Szőlő Szelli, gesztenyebarna hajú manóleánya. – Miért nem szövünk inkább pulóvert vagy szőnyeget, amit használhatunk?
- Szelli, mondd csak, te mit szeretsz a mesékben, amikor hallgatod őket?
- A sok kalandot. És még nagyon sok mindent, de most nem jut eszembe.

Ti mit szerettek a mesékben? Segítsetek Szellinek, mit válaszoljon az apukájának?

Hasznos szempontok, amelyeket érinthetünk, kérdésekkel előhozhatunk:

- a jövőkép szempontjából a legfontosabb, hogy a mesék segítenek olyan világot, jövőt elképzelni, amelyet szeretnénk teremteni, amelyben szeretnénk élni,
- a mesehallgatás, -nézés, -kitalálás általában, és hagyományosan közösségekben zajlik, a másokhoz való kötődést is segíti,
- a mesék segítenek megérteni a világ történéseit,
- a mesék segítenek megérteni a különböző szereplők szándékait, döntéseit,
- ezáltal segítenek minket is a helyes és önálló döntések meghozásában,
- a mesehősök általában túlszárnyalják önmagukat, esetleg másokat is, és mi is sikerélményt élünk meg általuk.

A mesélés, a történetátadás a felnőttek természetes érintkezési formája volt, nemcsak a paraszti kultúrában, hanem a társadalom minden rétegében: városokban, nemesi udvarokban, kollégiumokban, kaszárnyákban. Sokáig kitartott a mesék kiemelt szerepe, még azután is, hogy elkezdtek őket írásban lejegyezni és közreadni.

Szelli apukája így folytatta: – Látod, mennyi minden miatt szeretik a gyerekek és a felnőttek is a meséket! Képzeld csak el, ha mi nem szőnénk a meséket hétfőtől péntekig, mi lenne akkor a sok gyerekkel és felnőttel, hogy hiányoznának nekik a mesék! Ki segítene nekik megérteni a világ dolgait, a régi történeteket, és hogyan születnének új történetek? Meg még egyet mondok. Mi, a meseszövő manók azért is szőjük a meséket, hogy a saját történeteinket valahogy megörökítsük, hogy emlékezzünk rájuk, és az ilyen kis manóknak, mint a Szelli-manó is elmeséljük.

– Én is meseszövő manó leszek? – kérdezte Szelli.

– Ha szeretnéd, akkor meseszövő manó leszel! Persze ahhoz még el kell jutnod a Süveghegyre!

– Miért, mi van a Süveghegyen?

– Ott találhatod meg a te saját meseszövő varázsfonaladat!

– Neked is van ilyen varázsfonalad, apu?

– Igen, és Manóanyunak is. Manónagyinak és Manópapinak is volt. Az enyém például olyan zöld, és olyan puha, mint a moha.

– Szerintem az enyém szivárványos színű.

– Lehetséges. Hogyan képzeld el magad, mint nagy meseszövő manót? Csukd be a szemed egy pillanatra!

– Szivárványos kötényben. Hosszú, fonott hajjal. És a fülemben cseresznye-fülbevalóval.

– És mit csinálsz?

– Egy nagy könyv fölött ülök, amibe csakúgy íródnak a betűk, rajzolódnak a rajzok a gondolataimból. És a sok kis manó nagyon örül a történeteimnek.

– Vidámnak hangzik. Akkor milyen mesét szőjünk ma?

– Olyat, amiben nagy meseszövő manó vagyok, és a szivárványos varázsfonalammal a legizgalmasabb kalandokat találom ki, és a többi meseszövő manóval együtt szövöm a meséket!

– Jó, tehát ma ilyen mesét szövünk.

Osszatok ketté egy rajzlapot, és rajzoljátok le a lap két felére Szőlő Szelli meseszövő manót kis manóként és amikor már nagy manó lesz!

És ti mik szeretnétek lenni, amikor nagyok lesztek? Ezt is le tudátok rajzolni?

Amikor Szelli már nagyon elfáradt az ábrándozásban, – hiszen minden meseszöveg manó elfárad egyszer – elsétált a Szóperenciás-tenger partjára, belelógatta a lábát, és megszólította a tengert a szokásos mondókéval, amit tanuljunk meg közösen:

Egy – ösvényt küld a hegy.

Kettő – nyerget ad a felhő.

Három – lendülsz fecskeszárnyon.

Négy – szelek útján mégy.

Öt – kaput nyit a köd.

Hat – bebocsát a nap.

Hét – fényből szőjj mesét.

Nyolc – szívárványt te rajzolsz.

Kilenc – barátod a bukfenc.

Tíz – megtisztít a forrásvíz.

Habár Szelli még kismanó, mostanában nagyon szívesen ábrándozik arról, hogy milyen lesz majd nagy manónak lenni, másoknak segíteni, vidáman élni, szívárványos varázsfonallal meséket szőni. Ebben néha a nagyobbak segítségét is kéri. Előfordul, hogy kíváncsi arra, hogy hogy mennek a dolgok az ő világukban. Máskor csak engedi szárnyalni a képzeletét. Azután bebújik a szőlőmanók zegzugos, ágas-bogas mese-kunyhójába, és mély álomba szenderül.

Vajon miről álmodik? Ti milyen szép dolgokról szoktatok álmodni? Szoktatok arról álmodni, hogy milyen lehet nagynak lenni?